

bodoče soproge roditelje, pa precej veliko posodo rakije nese sè seboj. Ko pridejo do hiše, snubca stopita va njo, mladenič pa ostane zunaj in seka drva, ali pa se poloti kakega družega, svojemu bodočemu tastu ljubega dela.

Dečakov oče napije dekličevemu očetu, in kedar pije, vselej ga pozdravi: čestiti oče, véliki oče, najviši oče! Če sta snubca očetu draga, mladenča pokličejo v hišo, in ta začne razgovarjati se z dekličem. Napósled potegne izza svoje obleke na prsih nekoliko koscev kuhane mesa in ponudi ga svoji bodoči pomočnici. Deva mu odkima, da neče vzeti mesa, a migne mu, naj vènkaj odide z njo. Mladenič jej zopet ponudi meso — in ponudi, deklič pa ga vzame napósled.

Sedaj mladenič deklico poprosi, ali bi smel prenočiti v očetovi hiši. Če devi ni po godu le ta prošnja, spusti dar na tla; to je znamenje, da nikoli ne bode njegova pomočnica; če pa je draga jej dečakova prošnja, pridrží meso — in mladenič je srečen.

Mnogo truda zahteva odlok, kedaj bode svatba. Nevestin oče odlaga in odlaga svatbo, dokler je le mogoče; ženin nikoli ne pohodi njega in njegove hčere, da bi ne prinesel ali tobaka, ali pa rakije, ki vrlo ugaja grlu, navadi in potrebi bodočega tasta. Marsikatero neveste oča nekoliko let zaročenca zadržuje, da sama ne znata, kaj in kako bode. Zatega del ženin pohaja in pohaja nevestinega očeta hišo, in če je ta daleč kje, vozi se na sanéh na dom svoje zaročenke in popeva ženitovanjske pesmi, ki nimajo ni potrebne zvučnosti, niti napeva. Kedar pa vendar-le pokne svatbeni dan, zberó se v hiši nevestinega očeta sorodniki, ki vse ženin nadarí po stanu in po vrednosti. Ženitovanjci se zvrsté v slavnosten sprevod in v tem sprevodu ideta ženin in nevesta v svojo bogomoljo. Sprovodu načeluje ženin, za ženinom pa idejo vsi moški. Za to moško vrstjo stopa nevesta, spremljate jo dve sorodnici, ki čapki ponižno nesete vsaka pod svojo pazuo. Za nevesto in za spremnicama korakajo žene in dekliči.

Da si je nevesta Laponka vsa vesela, vendar navada, poslušnost zahteva, da pošteno odgojena zaročenka ne kaže svojega veselja o tej slavnosti. Velika žalost temni nje obličje, v tla obrnjene oči pričajo boleost in trudnost, ker zapušča očetov dom.

V bogomolji ženin in nevesta stopita pred oltar. Duhovnik nevesto popraša, ali hoče pozakoniti se sè svojim ženinom, a zaročenka ne odgovorí ničesar. Sorodniki jo priganjajo, naj odgovorí, nevesta pa le molčí in molčí. Ko sorodniki več ne znajo, kako bi nevesto srčili dalje, odgovorí: da, a tiho tako, da duhovnik jedva zna, kaj je izgovorila. Pa čim teže nevesto prisili, da reče: da, tim čistejša je nevestina sramožljivost, menijo Laponje, zato vse hvali in slavi nje nrvnost in čistost.

Kedar ženitovanjci pridejo iz svoje cerkve, sedejo okrog svatovske mize. Pojedina je do céla podobna „pikniku“, kajti vsak svat sè seboj prinese mesa, rakije, kar je vsega užitka užitek o Laponski ženitbi.

Če je svatov toliko, da nimajo vsi potrebnega prostora v hiši, najmlajši ženitovanjci zlezejo na streho, raz streho spuščajo vrv, na vrv pa postrežniki in postrežnice privezujejo, česar potrebujejo mladi gostje, ki jelo in pilo na vrvi dvigajo k sebi na streho.

Izmed svatov kedo ureduje vse, ta navzočnik gostom razdaje pijačo in jed.

Poročenca morata po svatbi še leto dni služiti nevestinega očeta, ali vendar zet, dokler služi, smé, če hoče, preskrbeti vse malenkosti, ki jih zahteva samosvojno gospodarstvo in sè seboj vzeti — vse, kar mu je pri rokah.

Imoviti očetje svojim hčeram, ko zapuščajo dom, dajejo po dve sto sobov (Rennthier), soprogu pa vsa-

kemu takih bogatih hčeri vsi sorodniki dajo štirikrat, petkrat toliko, kolikor jim je sam podaril o svatbi.

Ruski Laponci pa o svatbah nimajo toliko običajev. Njih svatje se zbirajo pod streho ženinevega očeta. O takovih prilikah rabijo jeklo in kremen: s kremenom bijejo ob jeklo, z jeklom ob kremen, da kar iskre šorkajo na okrog. Kremen, pravijo, ima ognjeno moč v sebi, ta ogenj pa se ne prikaže, dokler ga jeklo ne probudí.

Mnogovrstne novice.

* *Nenavadno prijetno, ne premrzlo zimo* prerokujejo gozdnarji in kmetje, opiraje se na večletne skušnje o rastlinstvu in živalstvu. Rése (rsje) veljajo kmetom za gotove prerokinje prihodnje zime, posebno jesenska résa (erica vulgaris, spätblühendes Haidekraut). Ko je lansko jesen résa na svojih kozuljičah skozi in skozi nastavila prav močne cvetlične popke, je teh popkov letos komaj do srede kozuljič videti; to — pravijo — pa pomeni, da zima ne bo mrzla. Tudi čebele prerokujejo prijetno zimo, kajti one letos v pozni jeseni delajo vosek in jih je večkrat še videti zunaj panjov, — kaj tacega pa se ne zapazi pred ostrimi zimami, kakoršna je bila lanska. — Tako piše „Politik“ iz Českega. Se je li to tudi drugod opazilo na réсах in pri čebelah?

Nove bankovce bode vlada izdala v prihodnjem letu. Stroški novih bankovcev so za celo cesarstvo (Avstrijo in Ogersko) prevdarjeni na 505.000 gold., od teh odpade na Ogersko) 151.000 gold. Vsakoletna potrebščina petdesetakov znaša 1 milijon in 800.000 gold., petakov 14 milijonov, bankovcev po 1 goldinarji pa 60 milijonov. Stroški narejanja bankovcev za tisk, papir itd. znašajo za 1 petdesetak 2 krajc., za 1 petak $\frac{7}{10}$ krajc., za 1 goldinar pa $\frac{4}{10}$ krajc. Pri navadni porabi bi znašali vsi stroški 374.000 gold.; ker se bodo pa prihodnje leto novi bankovci z dvojn timeriskom na najboljem papirji izdajali, zato bodo stroški več znašali.

Naši dopisi.

Iz Ogerskega 1. okt. (*Troje domoljubnih nasvetov mojim rojakom Slovencem.*) Po blizo trimesečnem potovanji po gornji Italiji, Švajci, južni Nemčiji itd. vrnil sem se zopet na Ogersko, svoje začasno stanovanjsko. Na poti iz Nemčije vstavil sem se bil v Marijanskih kopelih na Českem dalje časa, kjer sem se z različnimi odličnimi osobami srečal in o različnih zadevah pogovarjal, o čemur bi rad „Novicam“ nekaj poročal. Z enim teh móž, imenitnim gospodom, sva se posebno veliko menila o naših slovenskih zadevah; ta móž je Avstrijan z dušo in telom, ki želi le mogočno Avstrijo, pa pravično vsem narodom, toraj tudi nam Slovencem, a želi, da bi tudi mi proti nemškim liberalcem in italijanskim kričačem na konservativni način demonstrativno našo avstrijsko lojalnost razodevali. V ta cilj mi je sledeče priporočal:

Prvič naj bi se veteranske družbe po Kranjskem, Goriškem, Primorskem itd. kar mogoče množile in tako pomnoževale, da k njim ne pristopajo samo dosluženi vojaki, temuč tudi vojaki na odpustu. Vsi ti dosluženi in nedosluženi veterani naj bi se v patriotičnem duhu tako vadili, da bi ob času kakošne vojske ali nevarnosti lahko brž domačo stražo ali brambo opravljati mogli. Tako bi veteranska društva ne bila samo za parade o posebnih svečanostih, temveč tudi domovini naši na korist ob času kake sile.